

NORA
ROBERTS

In de wolken

Vertaling Janke Ouwehand

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1983 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Untamed*
Copyright © 1984 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Less of a Stranger*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2009 HarperCollins Holland
Vertaling: Janke Ouwehand
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Harlequin
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0021 3
ISBN 978 94 027 5413 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar
van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij
het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Circusliefde

De zweep knalde. Twaalf leeuwen richtten zich op van de tonnen waarop ze zaten en klauwden met hun voorpoten in de lucht. Vervolgens sprongen ze achter elkaar aan van de ene naar de andere ton. Dit vereiste een nauwkeurige timing. Door middel van commando's met haar stem en handen wist de dompteur de dieren in beweging te houden.

‘Goed gedaan, Pandora.’

Zodra de leeuwin haar naam hoorde, sprong ze op de vloer van de piste en ging op haar zij liggen. Een voor een volgden de andere dieren haar voorbeeld. Grommend, grauwend en hun tanden ontblotend, strekten ze zich uit in het zaagsel. Mannetjes en vrouwtjes wisselden elkaar af.

‘Kop omhoog!’ Bij het horen van het scherpe commando, stopte Merlin onmiddellijk met knabbelen aan Orphelia's oor. Ook de andere leeuwen gehoorzaamden de dompteur, die met strakke pas voor hen langs liep. De zweep werd met een zwierig gebaar terzijde geworpen, en vervolgens strekte de vrouw zich schijnbaar nonchalant op haar zijde uit op de warme lichamen. De middelste leeuw, een Afrikaans exemplaar met zware manen, liet een diepe, echoënde brul horen. Als beloning voor deze reactie, die precies op het juiste moment kwam, werd hij even flink achter zijn oor gekrabd.

De dompteur liet zich van de dierlijke bank glijden en klapte in

haar handen. De leeuwen kwamen onmiddellijk overeind. Door middel van een handgebaar en het afroepen van hun namen stuurde ze hen naar de tunnel die naar hun kooien leidde. Eén bleef er achter: Merlin, een enorm mannetje met zwarte manen, die als een gewone huiskat rondjes om haar heen draaide en kopjes gaf tegen haar benen.

Snel maakte ze een touw vast aan de ketting die verborgen werd door zijn manen en sprong behendig op de rug van het grote beest. Toen de deur van de grote kooi werd geopend, liepen het dier en zijn berijder de oefenring in en maakten een rondje. Bij het bereiken van de achterdeur werd Merlin, de zachtmoedigste van het stel, in een verrijdbare kooi gevoerd.

‘En, Duffy,’ Jo draaide zich om toen ze de kooi had gesloten. ‘Zijn we klaar voor vertrek?’

Duffy was een kleine dikke man wiens kale schedel was omkranst door een rand kastanjebruin haar. Met zijn met sproetjes bezaaide gezicht, zijn open glimlach en blauwe ogen had hij veel weg van een koorknaap op leeftijd. Hij was echter schrander en de beste manager die het Circus Colossus ooit had gehad.

‘Aangezien we morgen opengaan in Ocala,’ antwoordde hij, ‘hoop ik van harte dat je klaar bent om te vertrekken.’ Hij verplaatste zijn sigaar van zijn rechter- naar zijn linkermondhoek.

Jo glimlachte en rekte zich vervolgens even uit om de spieren te ontspannen die pijnlijk waren geworden na dertig minuten in de kooi. ‘Mijn dieren zijn er klaar voor, Duffy. Het is een lange winter geweest. Ze staan net als wij te popelen om weer op pad te gaan.’

Duffy keek de dompteur, die amper groter was dan hij, even fronsend aan. Wijd uiteen staande, amandelvormige ogen keken hem aan. Ze waren helder en groen als smaragden, omringd door

dikke gitzwarte wimpers. Op dit moment lag er een onbevreesde, geamuseerde uitdrukking in die ogen, maar Duffy had ze ook angstig, kwetsbaar en verloren gezien. Hij pufte aan zijn sigaar terwijl Jo de stalknecht vertelde wat hij moest doen.

Hij herinnerde zich Jo's vader, Steve Wilder, nog goed. Hij was een van de beste dompteurs ter wereld geweest. Jo was even goed met de leeuwen als haar vader was geweest. Maar ze had de delicate bouw en donkere, gepassioneerde trekken geërfd van haar moeder, die een trapezeact had gehad. Jo had prachtige groene ogen en gitzwart haar dat tot over haar middel viel. Haar wenkbrauwen waren fijn en delicaat gebogen. Haar neus was klein en recht, haar jukbeenderen hoog en elegant en haar mond vol en zacht. Haar huid was gebronsd door de zomer in Florida, wat bijdroeg tot de zigeunerachtige indruk die ze wekte. Zelfvertrouwen gaf haar schoonheid nog iets extra's.

Toen Jo klaar was met haar instructies, stak ze haar arm door die van Duffy. Ze had de frons die nu op zijn voorhoofd lag al eens eerder gezien. 'Heeft er iemand ontslag genomen?' vroeg ze terwijl ze naar Duffy's kantoortje liepen.

'Nee.'

Jo fronste bij het horen van deze korte reactie. Het kwam zelden voor dat Duffy een vraag zo afgemeten beantwoordde. Uit ervaring wist ze dat ze even haar mond moest houden.

Overall om hen heen werd er druk geoefend. Vito, de koorddanser, balanceerde op een koord dat tussen twee bomen was gespannen. De paardenmenner leidde zijn dieren de schuur in, waar zich de oefenring bevond. Ze zag een van de dochtertjes van de familie Stevenson op stelten lopen. Ze moest nu een jaar of zes zijn, dacht Jo, kijkend naar de wankelende stappen van het meisje. Ze

herinnerde zich het jaar nog dat het kind werd geboren. Het was het jaar geweest dat zij toestemming had gekregen om in haar eentje in de grote kooi te werken. Ze was zestien geweest en het had nog een jaar geduurd eer ze voor publiek had mogen werken.

Voor Jo was het circus altijd haar thuis geweest. Ze was geboren tijdens een winterpauze en was opgegroeid in de woonwagen van haar ouders. Van haar vader had ze fascinatie en de flair voor wilde dieren geërfd. Haar stijl en haar gratie van haar moeder. Hoewel ze vijftien jaar geleden beide ouders had verloren, waren ze haar blijven beïnvloeden. Hun erfenis was een wereld van rusteloosheid en fantasie. Ze was opgegroeid, spelend met leeuwenwelpjes, rijdend op olifanten, gekleed in met pailletten bezette pakjes en reizend als een zigeunerin.

Jo keek naar het groepje narcissen dat naast het winterkantoor van Prescott groeide en glimlachte. Ze herinnerde zich dat ze die had geplant toen ze vijftien was en tot over haar oren verliefd op een acrobaat. Ze herinnerde zich ook de man, die naast haar was gehurkt en haar advies had gegeven over bloembollen en het genezen van gebroken harten. Toen Jo aan Frank Prescott dacht, werd haar glimlach een tikje triest.

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat hij er niet meer is,’ mompelde ze toen ze Duffy’s spaarzaam ingerichte winterkantoortje binnen liepen, waarvan de wanden getooid waren met posters die de magie van het circus in het saaie vertrek brachten. Ze beloofden een wonderbaarlijke wereld vol dansende olifanten, door de lucht vliegende mannen, prachtige showmeisjes en woeste tijgers die paardreden. Acrobaten, clowns, leeuwen en sterke mannen.

Toen Jo naar de smalle deur keek, volgde Duffy haar blik. ‘Ik verwacht nog steeds dat hij binnenkomt, helemaal vol van een

nieuw idee,' mompelde hij terwijl hij begon te rommelen met zijn dierbaarste bezit, een automatisch koffiezetapparaat.

'Echt?' Met een zucht nam Jo achterstevoren plaats op een van de stoelen en liet haar kin op de rugleuning rusten. 'We missen hem allemaal. Zonder hem zal het dit jaar niet hetzelfde zijn. Hij was nog zo jong, Duffy.' Ze staarde even voor zich uit, opnieuw woedend omdat het zo onterecht was dat Frank Prescott hun was ontvallen.

Hij was amper vijftig geweest. Een zachtaardige man van wie Jo met heel haar hart had gehouden en die ze onvoorwaardelijk had vertrouwd. Zijn dood had haar dieper geraakt dan de dood van haar ouders. Frank had altijd deel uitgemaakt van haar leven.

'Het is nu bijna een halfjaar geleden,' zei Duffy op norske toon. Toen Jo opkeek, stak hij haar een koffiebekker toe.

'Dat weet ik.' Ze nam de beker aan en warmde er haar handen aan. Het was pas maart en de ochtend was nog kil. Resoluut zette ze de sombere stemming van zich af. Frank zou niet gewild hebben dat hij alleen maar triestheid had achtergelaten. Ze bestudeerde de koffie en nam behoedzaam een slokje. Zoals verwacht, was het niet te drinken. 'Als ik de geruchten mag geloven, nemen we precies dezelfde route als vorig jaar. Dertien staten...' Ze glimlachte toen ze zag dat Duffy ineenkromp na het eerste slokje koffie. 'Je bent kennelijk niet bijgelovig.' Ze grijnsde omdat ze wist dat er een klavertjevier in zijn portemonnee zat.

'Puh!' zei hij verontwaardigd, blozend onder zijn sproeten. Hij nam plaats achter zijn bureau. Toen hij zijn gevouwen handen op het blad legde, wist Jo dat hij zakelijk ging worden. 'We moeten morgen tegen zessen in Ocala aankomen,' begon hij. Jo knikte. 'En voor negen uur moeten de tenten zijn opgezet.'

‘De parade moet tegen tien voorbij zijn en de matinee begint om twee uur,’ eindigde Jo met een glimlach. ‘Wacht eens... Duffy, je gaat me toch niet vragen of ik alweer de beesten wil verzorgen voor het kinderboerderijtje naast de circustent?’

‘Daar komen meestal best veel mensen op af,’ antwoordde hij, behendig haar vraag ontwijkend.

Ze zag dat Duffy op de gedoofde sigarenstomp kauwde. ‘Goed,’ zei ze op ferme toon. ‘Zeg nu maar wat er werkelijk aan de hand is.’

‘Er zal zich iemand bij ons voegen in Ocala. Tijdelijk.’ Hij tuitte zijn lippen en keek in Jo’s ogen. ‘Ik weet niet of hij het seizoen met ons zal afmaken.’

‘O Duffy, toch geen beginneling die we nu nog moeten inwerken?’ wilde Jo weten. ‘Of is het zo’n energieke schrijver die een meesterwerk wil creëren over de langzaam verdwijnende circuswereld? Iemand die een paar weken wil meetrekken als losse arbeider en daarna zal zweren dat hij het klappen van de zweep kent.’

‘Ik denk niet dat hij als knecht zal willen werken,’ mompelde Duffy. Met een lucifer bracht hij zijn sigaar weer tot leven.

Jo staarde fronsend naar de rook die naar het plafond kringelde en vroeg toen: ‘Is het niet een beetje laat om er nu nog een nieuwe act aan toe te voegen?’

‘Hij heeft geen act.’ Duffy vloekte even binnensmonds en keek haar toen aan. ‘Hij is onze eigenaar.’

Even staarde Jo hem sprakeloos aan. Ze bleef even doodstil zitten, zoals Duffy haar vaak had zien doen als ze een jonge leeuw trainde. ‘Nee!’ Opeens stond ze op en schudde haar hoofd. ‘Niet hij! Wat wil hij hier?’

‘Het is zijn circus,’ hielp Duffy haar herinneren. Zijn stem was zowel ruw als meelevend.

‘Het zal nooit zijn circus worden,’ zei Jo hartstochtelijk. ‘Het is Franks circus!’

‘Frank is dood, Jo,’ zei Duffy op zachte maar vastberaden toon. ‘Nu is het circus van zijn zoon.’

‘Zoon?’ Jo drukte haar vingertoppen tegen haar slapen. Langzaam liep ze naar het raam. Buiten scheen de zon stralend neer op de hoofden van de circusmensen. Ze keek naar de leden van de trapezeact die, gekleed in dikke badjassen over hun mail-lots, naar de schuur liepen. Het gebabbel van stemmen in veel verschillende talen was zo gewoon voor haar, dat het haar niet eens meer opviel. Ze legde haar handpalmen op de vensterbank en slaakte een zucht om haar woede onder controle te krijgen. ‘Wat is dat nu voor een zoon? Hij heeft nooit de moeite genomen om zijn vader op te zoeken. In dertig jaar is hij nooit bij Frank geweest. Hij is niet eens naar zijn begrafenis gekomen!’ Ze slikte de tranen weg die opwelden in haar keel. ‘Waarom zou hij dan nu wél willen komen?’

‘Je zult moeten leren dat het leven een medaille is met twee zijden, meisje,’ zei Duffy. ‘Dertig jaar geleden was jij er nog niet. Je weet niet waarom Franks vrouw hem heeft verlaten, of waarom die jongen nooit op bezoek is geweest.’

‘Hij is geen jongen meer, Duffy. Hij is een man.’ Jo draaide zich om.

Duffy zag dat ze zichzelf weer onder controle had.

‘Hij is nu tweeëndertig,’ vervolgde Jo. ‘Een bijzonder succesvolle advocaat met een chique kantoor in Chicago. Hij is heel erg rijk, wist je dat?’ Er speelde even een glimlach om haar lippen, maar

die bereikte haar ogen niet. 'En niet alleen omdat hij zoveel rechtszaken wint. Nee, hij heeft oud geld, van moeders kant. Ik begrijp absoluut niet wat een rijke advocaat wil met een circus dat rondreist met een tent.'

Duffy haalde zijn brede, ronde schouders op. 'Misschien wil hij het als aftrekpost voor zijn belastingen. Of misschien wil hij op een olifant rijden. Het kan van alles zijn. Misschien wil hij de inventaris opmaken en ons verkopen.'

'O Duffy, nee!' De emotie was terug op Jo's gezicht. 'Dat kan hij toch niet doen!'

'O ja, dat kan hij wel degelijk,' mompelde Duffy, zijn sigaar uitdrukkend. 'Hij kan doen wat hij wil. Als hij de boel wil liquideren, dan kan hij dat ook doen.'

'Maar we hebben contracten tot oktober...'

'Doe nu niet net of je dom bent, Jo,' zei Duffy fronsend. 'Contracten kan hij afkopen. Hij is advocaat. Hij weet heel goed hoe hij onder een contract moet uitkomen als hij dat wil. Hij kan tot augustus wachten als we weer gaan onderhandelen en er dan een punt achter zetten.' Bij het zien van Jo's ontzetting, bond hij wat in. 'Hoor eens, meisje, ik heb niet gezegd dat hij gaat verkopen. Ik zei dat het een van zijn mogelijkheden is.'

Jo streek even door haar lange haren. 'We moeten toch iets kunnen doen.'

'We kunnen aan het einde van het seizoen laten zien dat we winst hebben gemaakt,' zei Duffy op wrange toon. 'We kunnen hem tonen wat we waard zijn. Ik denk dat het belangrijk is dat hij ziet dat we een winstmakend circus met drie ringen zijn en dat onze acts van grote klasse zijn. Hij moet zien wat Frank heeft opgebouwd, hoe hij leefde en wat hij wilde doen. Ik denk,' voegde hij

eraan toe, 'dat jij hem onder je hoede moet nemen en zorg moet dragen voor zijn scholing.'

'Ik?' vroeg Jo te ongelovig om verontwaardigd te zijn. 'Waarom? Jij bent beter op de hoogte van de public relations dan ik. Ik tem leeuwen, geen advocaten.' Ze kon de minachting niet uit haar stem weren.

'Jij stond dicht bij Frank dan wie dan ook. En er is niemand die dit circus beter kent dan jij.' Opnieuw fronste hij. 'En je bent slim. Ik heb nooit gedacht dat al die chique boeken die je leest nog eens van pas zouden komen.'

'Duffy.' Haar lippen plooiden zich in een glimlach. 'Dat ik Shakespeare lees, wil nog niet zeggen dat ik weet hoe ik met Keane Prescott moet omspringen. Als ik alleen maar aan hem denk, word ik al woest. Hoe moet ik me dan gedragen als ik hem daadwerkelijk ontmoet?'

'Wel...?' Duffy tuitte zijn lippen. 'Als je denkt dat je het niet aankunt...'

'Dat heb ik niet gezegd,' mompelde Jo.

'Als je bang bent...'

'Ik ben nergens bang voor! En zeker niet voor een advocaat uit Chicago die niet eens het verschil kent tussen stro en zaagsel.' Ze stopte haar handen in haar zakken en ijsbeerde door het kleine kantoor. 'Als Keane Prescott de zomer wil doorbrengen bij het circus, zal ik zorgen dat hij die zich nog heel lang zal heugen.'

'Wel vriendelijk zijn,' waarschuwde Duffy toen Jo naar de deur liep.

'Duffy.' Ze schonk hem een onschuldig lachje. 'Je weet toch hoe aardig ik kan zijn.' Om dat te bewijzen trok ze de deur met een klap achter zich dicht.

Bij het kriecken van de dag reed de circuskaravaan een groot leeg terrein op. In de verte lag een sinaasappelplantage. Toen Jo zich uit de cabine van de vrachtwagen liet zakken, rook ze de geur onmiddellijk. Het is een perfecte dag, besloot ze, gretig en diep ademhalend. Voor haar bestond er geen mooiere aanblik dan een nieuwe dag die langzaam tot leven kwam.

Het was nog tamelijk fris. Ze ritste haar grijze sweatshirt hoog dicht en keek naar de rest van de circustroep, die tevoorschijn kwam uit vrachtwagens, auto's en trailers. De ochtendstilte werd al snel verbroken door stemmen. Het werk begon onmiddellijk. Toen het zeil van de grote tent werd uitgerold, ging Jo kijken hoe haar leeuwen de reis van vijfenzeventig kilometer hadden doorstaan.

Drie knechten waren bezig de reiskooien uit te laden. Buck was al het langst bij Jo. Hij had al voor haar vader gewerkt en tijdens de periode tussen zijn dood en Jo's professionele debuut had hij een kleine act met vier mannetjesleeuwen gehad. Zijn verlegenheid was echter een grote hinderpaal geweest, wat zijn vroege pensionering voor hem tot een zegen had gemaakt. Voor Buck vormden twee mensen al een menigte. Hij was bijna twee meter lang en zo sterk gebouwd dat hij af en toe in de pauze optrad als Hercules De Sterke Man. Hij had een indrukwekkend hoofd met lange blonde manen en grote brede handen met dikke sterke vingers. Maar Jo wist nog hoe teder en behoedzaam die waren geweest toen ze samen met hem had geassisteerd bij de geboorte van leeuwenwelpjes.

Petes kleine gestalte leek in het niet te verzinken naast Buck. Hoe oud hij was, was niet te zeggen. Jo schatte tussen de veertig en de vijftig, maar zeker was ze daar niet van. Hij was een stille man

met een huid als gepoetst mahonie en een rijke, diepe stem. Vijf jaar geleden was hij naar Jo toe gekomen en had haar om een baan gevraagd. Ze had hem nooit gevraagd waar hij vandaan kwam en hij had het haar nooit verteld. Hij droeg altijd een cricketpetje en kauwde ononderbroken op een stuk kauwgom. Hij las Jo's boeken en was de onbetwiste koning van de pokertafel.

Gerry was negentien, een lange, ietwat slungelige jongen. Zijn moeder was naaister en zijn vader souvenirverkoper. Werken in de grote kooi was Gerry's droom en omdat dat ook eens de hare was geweest, had Jo uiteindelijk beloofd hem op te leiden.

'Hoe gaat het met mijn baby's?' vroeg ze toen ze dichterbij kwam. Bij iedere kooi bleef ze even staan en riep net zolang de naam van de leeuw totdat het nerveuze dier gekalmeerd was.

'Ze hebben de rit goed doorstaan. Hamlet is nog wat geïrriteerd, maar het is natuurlijk zijn eerste jaar.'

'Dat is een gemene,' mompelde Buck.

'Ja, ik weet het,' antwoordde Jo afwezig. 'En hij is ook slim.' Ze had haar haren bijeengebonden in een dikke vlecht die op haar rug bungelde. 'Kijk, daar komen de eerste kijkers.' Aan de rand van het veld kwamen enkele auto's en fietsen tot stilstand.

Er waren altijd mensen die kwamen kijken naar het oprichten van de grote tent. Sommigen keken slechts toe, maar anderen hielpen een handje met de tentpalen, het ophijsen van het zeil en het vastzetten. Daarmee verdienden ze dan vrijkaartjes, en ze waren een onvergetelijke ervaring rijker.

'Houd hen uit de buurt van de kooien,' beval ze, knikkend naar Pete. Vervolgens liep ze naar het zeil dat nog op de grond lang. Buck slenterde met haar mee.

Het veld wemelde van de touwen, draden en mensen. Zes oli-

fanten, die al voorzien waren van een tuig, stonden met hun begeleiders te wachten op de plek waar straks de middenpaal van de tent zou komen. Toen de knechten aan de stormlijnen begonnen te trekken, vulde het bruine canvas zich met lucht en het bolde op als een enorme paddestoel.

De palen werden in de juiste positie gezet – aan de zijkanten en in het midden – terwijl het zeil de stemmen dempte van de mensen die eronder worstelden. In het oosten kwam de zon nu snel op en toverde roze strepen aan de wolkenloze hemel. De voorman van de ploeg schreeuwde bevelen, er werd gelachen door een stel jongens op zoek naar het avontuur en hier en daar weerklonk een vloek.

Toen het zeil over de vier zijpalen heen werd getrokken gaf Jo een teken aan Maggie, de grootste Afrikaanse olifant. Gehoorzaam liet Maggie haar slurf zakken en Jo stapte er behendig op om zich naar de rug van het enorme dier te laten transporteren.

De zon steeg met de seconde hoger en verlichtte het veld met haar eerste stralen. De geur van de oranjebloesem vermengde zich met die van het leer van de tuigen. Jo had al talloze malen gezien hoe het zeil werd opgehesen onder een steeds lichter wordende hemel, maar iedere keer was het bijzonder. En de eerste keer dat het de tent werd opgezet in een nieuw seizoen was het bijzonderst van het hele jaar. Maggie hief haar hoofd op en trompetterde alsof ook zij blij was dat het nieuwe seizoen weer was aangebroken. Lachend klopte Jo haar op haar ruige, gerimpelde romp.

Ze voelde zich vrij en fris en vol levenslust. Als er een moment was dat ik zou kunnen vangen in een fles, zou het dit zijn, dacht ze opeens. En als ik dan heel oud zou zijn, zou ik het eruit kunnen halen en me weer jong voelen. Glimlachend keek ze naar de mensen die om haar heen zwermden.

Haar aandacht werd getrokken door een man die bij een rol kabela stond. Uiteraard lette ze het eerst op zijn bouw. Een goed geproportioneerd lichaam was essentieel voor iemand die in een circus optrad.

De man was slank en stond mooi rechtop. Ze zag dat hij goede schouders had, maar betwijfelde of zijn armen erg gespierd waren. Hoewel hij nonchalant gekleed was in een spijkerbroek, was het toch duidelijk dat hij uit de stad kwam. Zijn blonde haar was dik en de vroege ochtendbries had ervoor gezorgd dat het over zijn voorhoofd krulde. Zijn smalle gezicht met ferme kaken was gladgeschoren. Het was een aantrekkelijk gezicht. Niet uitgesproken knap, mijmerde Jo, zoals dat van Vito de koorddanser, maar alerter en respect afdwingend. Het gezicht stond Jo wel aan. Ze vond de vorm van zijn mond mooi. Maar de directheid van de amberkleurige ogen, die haar recht aankeken, vond ze misschien wel het aantrekkelijkst.

Ze lijken op die van Ari, dacht ze, denkend aan haar favoriete leeuw. Ze was er zeker van dat de man al veel langer naar haar stond te kijken dan ze opgemerkt had. Hij deed geen moeite om zijn interesse te verbloemen. Met een onbekommerd lachje gooidde ze haar vlecht over haar schouder.

‘Wil je een ritje maken?’ riep ze. Er waren al zoveel vreemden haar leven in en uit gewandeld, dat ze het opgegeven had om afstandelijk te zijn. Ze zag dat hij even zijn wenkbrauwen optrok bij het horen van haar aanbod. Nu zou ze zien of het alleen zijn ogen waren die gelijkenis vertoonden met Ari. ‘Maggie zal je niets doen. Ze is zo mak als een lammetje, alleen wat groter.’ Ze zag dat hij de uitdaging onmiddellijk doorhad. Hij liep op haar toe en bleef naast de olifant staan. Hij bewoog zich goed, merkte ze op.

Jo tikte met de haak tegen Maggies zijde. Voorzichtig liet Maggie zich op haar knieën zakken. Jo stak haar hand uit en met een lenigheid die haar verbaasde, sprong de man op de olifant en nam achter haar plaats.

Even zei ze niets, te verbaasd door de trilling die door haar arm omhoog was geschoten toen zijn hand de hare had aangeraakt. Het contact was slechts kort geweest, dus besloot Jo dat ze het zich had verbeeld. ‘Opstaan, Maggie,’ zei ze, tikkend tegen de zijde van de olifant. Met een diepe olifantenzucht gehoorzaamde Maggie. Haar passagiers deinden even heen en weer.

‘Pik je altijd op deze manier vreemde mannen op?’ vroeg de stem achter haar.

Het was een kalme, goed gemoduleerde stem, dacht ze. Grijnzend keek ze even over haar schouder. ‘Maggie is degene die mannen oppikt.’

‘Inderdaad. Is het je al eens opgevallen dat ze opmerkelijk on-comfortabel is?’

Jo lachte hartelijk. ‘Dan zou je eens een paar kilometer op haar rug moeten rijden bij een straatparade en verplicht moeten zijn te blijven glimlachen.’

‘Nee, dank je. Ben jij haar baas?’

‘Van Maggie? Nee, maar ik weet hoe ik met haar moet omgaan. Jij hebt net zulke ogen als een van mijn katten,’ zei ze tegen hem. ‘En aangezien je geïnteresseerd leek te zijn in Maggie, vroeg ik of je een stukje wilde meerijden.’

Dit keer was hij degene die in de lach schoot. Jo draaide haar hoofd om zijn gezicht te kunnen zien. Zijn ogen glansden van de pret, en zijn tanden waren recht en wit. Omdat zijn glimlach haar aanstond, beantwoordde ze die.

‘Fascinerend. Je hebt me gevraagd mee te rijden op een olifant omdat mijn ogen lijken op die van je kat. Ik wil de dame onder ons niet beledigen, maar ik keek naar jou en niet naar haar.’

‘O?’ Jo tuitte haar lippen. ‘Waarom?’

Even bestudeerde hij haar zwijgend. ‘Vreemd,’ zei hij toen, ‘ik geloof dat je dat werkelijk niet weet.’

‘Als ik het wist, zou ik het je niet vragen,’ kaatste ze terug. Ze wendde zich van hem af. ‘Vasthouden nu. Maggie moet haar baal hooi gaan verdienen.’

De palen hingen in een hoek van vijfenveertig graden tussen het zeil en de grond. Snel werden de kettingen van de olifanten vastgehaakt aan de metalen ringen die aan de palen waren bevestigd. Net als haar collega’s op de andere olifanten, gaf Jo Maggie opdracht om te gaan trekken. De palen gleden over de grond totdat ze op hun plaats stonden en het zeil omhoogduwden. De grote tent kwam tot leven in het vroege ochtendlicht.

‘Mooi, hè?’ zei Jo. ‘Hij wordt iedere dag opnieuw geboren.’

Vito liep langs hen heen en riep iets in het Italiaans naar Jo. Ze zwaaide naar hem en antwoordde in zijn eigen taal. Daarna maakte ze Maggie duidelijk dat ze opnieuw moest knielen. Ze wachtte totdat haar passagier was afgestegen voordat ze zelf van de olifant gleet. Het verbaasde haar dat hij, nu ze tegenover elkaar stonden, zo’n stuk langer was dan zij. Ze moest haar hoofd achteroverbuigen om hem aan te kunnen kijken. Veel kleiner dan Buck kon hij dus niet zijn.

‘Je leek kleiner toen je op Maggie zat,’ zei ze met haar gebruikelijke openheid tegen hem.

‘En jij leek langer.’

Grinnikend klopte Jo Maggie op het oor. ‘Kom je naar de show

kijken?’ Ze wilde dat hij dat zou doen en wist ook dat ze hem weer wilde zien. Dat vond ze zowel vreemd als intrigerend. Haar leeuwen waren voor haar altijd op de eerste plaats genomen en daarna pas mannen. En mannen uit de stad hadden haar nog nooit geïnteresseerd.

‘Ja, ik kom kijken.’ Er verscheen even een glimlachje op zijn gezicht. ‘Treed jij ook op?’

‘Ja, ik heb een act met mijn katten.’

‘Aha. Ik had eigenlijk verwacht dat je een trapezenummer zou hebben.’

Ze lachte. ‘Mijn moeder werkte aan de trapeze.’ Iemand riep haar naam en toen ze omkeek, zag ze dat ze Maggie opnieuw nodig hadden bij het opzetten van de tent. ‘Ik moet nu gaan. Ik hoop dat je de show leuk zult vinden.’

Voordat ze Maggie kon wegleiden, pakte de man haar hand. Jo bleef staan, opnieuw verbaasd door de tinteling die door haar arm trok. ‘Ik wil je vanavond graag zien.’

Ze keek in zijn ogen. ‘Waarom?’ Ze wilde hem ook weer zien, al wist ze dan absoluut nog niet waarom.

Deze keer lachte hij niet. Hij liet slechts zijn wijsvinger over haar dikke vlecht glijden. ‘Omdat je mooi bent en me intrigeert.’

Jo dacht even na. Ze had zichzelf nooit als mooi beschouwd. Opvallend misschien, in haar kostuum, omringd door haar grote katten, maar in een spijkerbroek en zonder make-up betwijfelde ze dat. Toch was het een interessante gedachte.

‘Goed dan,’ zei ze. ‘Als er geen problemen zijn met de katten. Ari voelt zich niet zo lekker.’

Er speelde een glimlach om zijn mondhoeken. ‘Dat vind ik vervelend om te horen.’

Opnieuw werd haar naam geroepen.

‘Ik zie dat ze je nodig hebben,’ zei hij. ‘Zou je, voordat je gaat, misschien Bill Duffy even voor me willen aanwijzen?’

‘Duffy?’ herhaalde Jo verrast. ‘Je bent toch zeker niet op zoek naar een baantje?’ Haar vraag klonk zo ongelovig dat hij begon te grijnzen.

‘Waarom niet?’

‘Omdat je bepaald niet het type bent.’

‘Zijn er dan bepaalde types?’ vroeg hij, zowel geïnteresseerd als geamuseerd.

Jo schudde geërgerd haar hoofd. ‘Ja, natuurlijk en jij past in geen enkele categorie.’

‘Eigenlijk ben ik niet op zoek naar een baan,’ zei hij, nog steeds glimlachend. ‘Maar wel naar Bill Duffy.’

Het lag niet echt in Jo’s aard om haar neus in andermans zaken te steken. Privacy was iets wat in het circus zowel behoed als gerespecteerd werd. Ze schermde haar ogen af met haar hand en keek om zich heen totdat ze Duffy zag staan, die toezicht hield op het opzetten van de tent waarin voor het personeel werd gekookt.

‘Duffy is degene met het roodgeruite jack.’ Ze drukte haar hiel in Maggies zijden. ‘Zeg maar tegen Duffy dat Jo heeft gezegd dat hij je een vrijkaart moet geven,’ riep ze over haar schouder. Ze zwaaide en reed weg.

De dag was begonnen.